

25 YIL ÖNCE, 25 YIL SONRA

1977 yılında eczacılık fakültesini bitirerek mesleğe adım atmak, ve 25 yılını göğüslemek herşeyiyle...

Öğrencilik yıllarının telaşlı laboratuvar koşuşturmalarının ardından, sağlık hizmetinin son basamağı “ilaç” konusunda yetkili ve bilgili olarak hastaya “ilaç” sunmaya başlamak. Mütevazı eczanelerde 25 yıla sığdırılan sayısız anı, gelip geçen binlerce yaşam. Her yaşamın sığdırılabildiği tek yürek.

Meslekte 25 yılını dolduran Değerli Eczacılarımız ağırladık odamızda. Belki yeniden okul

yıllarına döndürdük onları, belki de yaşam yolculuğunda dertlerine ortak oldukları hastalar, kurdukları yuvalar ve çocukları ile şimdide olmak onlar için daha mutluluk vericiydi.

Kah gözler doldu kah neşe ile şarkılar mırıldandı “arkadaşlar” anılırken...

Eczacılığımızın değerli hocası Kasım Hoca'dan ders almış olmanın gururu ile anlattılar: ... “ Kasım Hoca kafası kızınca kapatırdı kantini, camı isteyince de açardı. Bir de laboratuvarlar tokyo ile girme isteği vardığı , bir türlü sebebini anlamazdık, belki de bir gerekçe aramazdık....”

Ve devam ediyor, Değerli Meslektaşımız Nükhet Hanım : Mikrobiyoloji profesörleri dönemin kürsü başkanı Enver Tali Çetin, çalan telefona bakıyor ve cevap veriyor: “-Buyrun ben Şef Tali .” telefonun diğer ucundaki biraz şaşkınca düşünüyor : “şeftali” ve adı öyle kalıyor Hocamızın.

Yer İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi 1960 lı yıllar. Galenik laboratuvarındayız. Birden bir fıslıttı yayıldı. “Kasım Hoca geldi, Kasım Hoca geldi?” Herkes pür dikkat elindeki preparatla uğraşılıyor. Bende o sırada carbon medicinal tartıyorum. Elbetteki usulünce... Hassas terazinin sağ kefesinde darası alınmış saat camı, ağırlıklar sol kefedeymiş, elimde spatül. Birden ensemden bir soluk hissettim. O ne!, Kasım Hoca arkamda durmuş beni izliyor. Elim ayağım birbirne karıştı, soğuk terler döküyorum, ellerimin titremesine engel olmaya çalışıyorum, olmuyor. Kasım hoca bir süre sonra geldiği gibi sessizce süzülerek başka bir bankoya doğru uzaklaştı. Derin bir nefes aldım. Fakat neden herkes bana bakıp kısı kısı gülüyor? Biri yüzüme bir ayna tuttu. Ter içindeki yüzüm gözüm kömürlükten çıkmış gibi simsiyah, ortasında heyecandan büyümüş iki göz... Ellerimin titremesinden, çok hafif bir toz olan carbon medicinal her tarafa yayılmış. Bir saat elimi yüzümü ve banko üzerini temizlemekle uğraştım. Kasım Hoca'yı tanımayanlar benim o andaki duygularımı anlamayacaklar eminim. Bende Nasreddin Hoca gibi “Bilenler, bilmeyenlere anlatsın” diyeceğim. ... “biz özel eczacılık okullarına da karşıydık. Ülkenin eczacı mevcudu ve gelecekteki eczacı ihtiyacı belli. Ne mutlu bize ki bu günleri 30 sene önce görmüşüz de görmesi gerekenler hala görmüyor...”

Ecz. Hale Hanım alıyor sözü:

Fakülteye birkaç ay önce başlamıştım. Bizler 68 kuşağının kardeşleriydik... Okuluma tanıştığım ilk gün, kendimi dışardan gelen bir öğrenci gurubuyla karışmış bir halde anfi-I de bulmuştum. Kafamı karıştıran, anlayamadığım sloganlar içinde alkış tuttuğumuz arkadaşlarımızla böylece tanışmış olduk. Zamanla sloganların kavramları açıklık kazanmaya başlıyordu. Günler geçtikçe olaylar hızla alevleniyordu. Tarafsız olmanın mümkün olmadığı bir ortam vardı. Var olmak için seçmek zorundaydık. Camlardan sokak kavgalarını izliyor, daha sorgulayamadan birbirini takip ediyordu olaylar...

Ertelenin imtihanlar, iptal laboratuvar çalışmaları, toplu halde kaybedilen devreler birbirini izledi ve nihayet mezun odum.

Mesleğe atılışımın ilk yılları olaylar doruğa ulaştı ve nihayet kendini çözümleme aşamasına geldi ve Atamızın izini süren ordumuzun kararlı girişimi ile noktalandı. Geçen yirmibeş yıl içinde böyle acı günleri asla bir daha yaşamamak için hep dua ettim. Mesleği icra ettiğim süre içinde sağlık konusunda halkımızın bilgisinin ne kadar yetersiz olduğunu daha iyi anladım. Hasta dertlerini dinleme ve empati konusunda duyarlı olmamızın, onlara tavsiyelerde bulunmamızın, özellikle annelerin bilinçlendirmemizin çok önemli olduğunu gözlemledim. Düşünüyorum ki, Eczacı olmasam, kendim, ailem ve çevremın ihtiyaçları konusunda ne kadar yetersiz kalacaktım. Sağlık konusu ihmal kabul etmeyen bir konu ve bu bilgilerle donanmak bence en büyük kazanç... Mesleğimizin geleceğine yönelik düşüncelerim: Halihazırda var olan sistemimizin, çağın ihtiyaçlarına uygun

25 YIL ÖNCE, 25 YIL SONRA

şekilde düzenlenip yenilenmesi, ülke yönetiminde eczacılarında yer alması ve kardeşçe yetiştirtirdiğimiz gençlerimizde buna teşvik edilmesi gerektirir.

Zaman, mesleki dayanışmamızdan ve insalığın huzurundan yana olsun.

Bir de başımdan geçen komik bir anımı anlatayım:

“ Birgün gelen bir hastam “Akıllı hap” istedi. Aradık, aradık sonunda bulduk. Neymiş bilin bakalım? Cevap: Aferin”

Kandıra Eczanesi sahip ve mesul müdürü Neriman Hanım da eczanesini açtığı ilk yıllarda yaşadığı şu olayı anlatırken hala heyecan içinde : ...Bir hastası oğlunu ilaç almak için gönderirken öğüt veriyor “ilaçları, Kandıra eczanesinden al.” Çocuk ancak beş altı saat sonra gelince annesi soruyor: “nerede kaldın? Kaç saat oldu ?” “- Ama anne! Sen ilaçları Kandıra'dan gidip al demedin mi?”

Ecz. Meral Hanım da ekliyor başka bir anısını: “Kalfamın kardeşi eczanede idi. Hastam geldiğinde “kaput verir misiniz?” diye sordu. Kalfamın kardeşi dayanamadı cevap verdi hemen: “ Ne kaputu kardeşim! Ön kaput mu arka kaput mu?”

Yine meslekte yirmi beş yılını dolduran eczacılarımızdan Faruk Bey, bir anısı ile sohbetimize ortak oldu:

“Doğu Bölgelerinde “makat”, evde oturulacak yüksek yer, divan anlamında kullanılır. Doğulu bir aile ateşi olan küçük çocuklarını doktora götürüp, reçetesini bana getirdiler. Reçete ilaçlar içerisinde ateş düşürücü fitil de vardı. Bende ilaçların kullanılışlarını yazarken, fitil kutusunun üstüne “makat'a” diye yazdım. Bir süre sonra hasta ailesinden biri geri geldi ve dedi ki : - Eczacı Bey, biz ilaçlardan hepsini anladık da bu fitilin kullanılışını anlamadık. Bu fitili “makat”ın (divan anlamında) neresinde kullanacağız, dedi. Durumu izah ettik, epeyce güldük.”

Ecz, Nurgül Hanım sözü aldı:

“1977 yılında AITİA Eczacılık Yüksek Okulundan mezun oldum.

İlk görev yerim Giresun'un Alvera Kasabası oldu. Burası, Giresun'a 60 km mesafede, fakat yolları o kadar kötü ki, bu mesafede ancak üç saatte alınabiliyordu. Orada çalıştığım bir yıl boyunca bir gün gördüğüm vakalar ve imkansızlıklardan dolayı, o kadar çok hayal kırıklığına uğradım ki, sağlık hizmeti vermenin kutsallığına bir kez daha inandım.

Bir defasında attan düşmüş bir hasta geldi. Doktor, hemşireler ve bizler hastane içinde koşturuyoruz; fakat imkanlar o kadar kısıtlı ki, ulaşım zor, ilaç yok ve hasta her an kötüleşiyor. O günün sonunda hastayı kaybettik. Doktor Beyin ağlamasını hiç unutamiyorum.

Umarım geçen yirmi beş yıl zarfında oralarda daha iyi imkanlara kavuşmuş olunur. Daha sonra Giresun Doğumevine tayin edildim. Dört yıl orada çalıştım. Herkesin görmesini tavsiye edeceğim bir yer. Hele kalesi ve denizi muhteşem.

16 yıl İzmit SSK Hastanesinde çalıştım. 1997 yılında emekli oldum ve eczane açtım. Beş yıldan beri serbest eczacı olarak görev yapmaktayım.”

İnsanı kendinden başkası anlamıyor. Eczacıyı da eczacıdan başkasının anlamasını beklememek lazım. Kendimizle barışık olmazsak hangi sorunumuzdan kurtulabileceğiz?

Kocaelili Eczacılarımızın diğer birçok eczacıdan daha duyarlı olması gereken zamanlar vardır. Sevinçlerin paylaşarak çoğalması gibi acılarında ancak paylaşarak azalacağı anlarda, beraberce ve kuvvetlice birbirine sarılarak yeneceği “DEPREMLERİ” vardır.

17 AĞUSTOS, hepimizin yüreğinde koca bir fay hattı bıraktı. Ne var ki, her yıl bu fay hattı büyümekte. Her yıl Deprem Şehidi Meslektaşlarımız için düzenlediğimiz toplantılara ne yazıkki her seferinde daha az katılım olmakta. Korkuyorum ki; paylaşmayı , sevgiyi ve anıları kaybetmek, daha büyük depremlerin habercisi olacak

Ecz. Eser ÇULHADAROĞLU

25 YIL ÖNCE, 25 YIL SONRA

